

MARCO PANNELLA

Pe Marco Pannella l-am cunoscut în anul 1956, la Congresul UNEF (Uniunii Naționale a Studenților Francezi), de la Strassbourg. Pentru prima data la acest congres, participau delegați, practic, ai tuturor organizațiilor studențești din Europa – atât din Est, cât și din Vest, precum și reprezentanții celor două organizații internaționale studențești (UIS – Uniunea Internațională a Studenților, cu sediul la Praga, reprezentată de președintele său, cehul Jiri Pelikan, precum și COSEC (Coordination Secretariat) – reprezentând organizațiile studențești din Vestul Europei, cu sediul la Leyden – în Olanda – la reuniune fiind prezent cel ce coordona, în acel moment, acel secretariat – englezul Thomson.

De altfel, cu acest prilej, a avut loc și o reuniune ad-hoc cu reprezentanții celor două organizații internaționale (UIS și COSEC) și ai organizațiilor naționale prezente – o premieră salută, pentru reînchegarea relațiilor normale între organizațiile studențești – întrerupte în perioada „razboiului rece”.

Marco Pannella era președintele UNURI (organizația națională a studenților italieni). În această calitate, a luat cuvântul în cadrul Congresului UNEF, fiind apreciat pentru substanța și forma atrăgătoare a intervenției sale. Era un tânăr agreabil, „bine făcut”, vorbea o franceză cursivă și colorată, a câștigat simpatia auditorului. Atunci, am avut și prima noastră convorbire, într-o atmosferă cordială, de simpatie reciprocă.

Mulți ani, după aceea, nu am mai avut contacte.

În 1968, cu prilejul evenimentelor din Cehoslovacia („Primăvara” de la Praga) – prietenul nostru comun Jiri Pelikan – avea să joace un rol de prim plan – devenit director al Televiziunii cehoslovace. Atunci, România și-a exprimat simpatia și sprijinul pentru schimbările politice din Cehoslovacia. Însă, conducerea sovietică, de atunci, în frunte cu Leonid Brejnev, a avut o atitudine ostilă, ocupând militar Cehoslovacia și arestându-i pe conducătorii săi – în frunte cu Dubcek. România, spre cinstea ei, a dezavuat și condamnat intervenția din Cehoslovacia.

Jiri Pelikan – nominalizat în editorialul apărut în ziarul moscovit „Pravda”- ca exponent al „forțelor antisocialiste”, a fost obligat să-și părăsească țara. A găsit sprijin și găzduire la prietenii săi italieni, inclusiv la Marco Pannella.

Mulți ani, nu am avut contacte.

În 1989, precum se știe, s-au produs schimbări radicale, în țările din Estul Europei, în unele din ele, într-un mod relativ pașnic (Ungaria, Cehoslovacia, Polonia, Bulgaria). În România, însă, unde Ceaușescu instaurase un regim de dictatură personală, de esență

stalinistă – acestea s-au soldat cu pierderi de vieți omenești și cu multe distrugerii materiale. Mi-a revenit să joc un rol activ, în acele zile de încercări dramatice, care au caracterizat Revoluția din Decembrie 1989. În alegerile generale, din mai 1990 – am fost ales ca președinte al României democratice.

Printre prietenii din străinătate, care au sosit la București, în cursul anului 1990, am avut plăcerea să primesc și vizita lui Jiri Pelikan, ca și a lui Marco Pannella.

Cu prilejul uneia din vizitele pe care am avut ocazia să o efectuez la Roma, am reușit să-l vizitez și pe prietenul Marco Pannella – la sediul partidului său, din zona centrală a Romei, când mi-a vorbit despre activitatea partidului său și mi-a prezentat pe câțiva din colaboratorii săi – inclusiv Doamna Rita Bernardini – membră a Parlamentului.

Din păcate, Jiri Pelikan încetase din viață.

Marco Pannella mi-a arătat casa în care locuise la Roma.

Amândurora, le păstrez o caldă amintire.

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'Ilieșcu' with a flourish at the end.

